

TROMMELVLIES 58: **Het verdriet van de vrije lansier**

Ik zit aan mijn werktafel en scroll mapsgewijs door mijn digitale administratie. Ik ben niet blij. Het is maandag en dat betekent: inderdaad, de betalingsherinneringen moeten de deur weer uit. Maan-dag, dag van aanmaningen. De almachtige dag der wanbetalers. Feestdag van de heilige Sint Debiteurius. Zo'n ochtend vol uitroeptekens in rood. Het etmaal van helaas.

En hoe heerlijk het ook nog altijd is dat ik mijzelf jaren geleden heb uitgeroepen tot Eigen Baas, die akelige gevallen waarin het jammer genoeg nodig is dat je telkens weer en onophoudelijk achter je zuurverdiende euro's aan moeten lopen, plaatsens zo nu en dan wel een domper op je onbetaalbare gevoel van onafhankelijkheid.

Ik heb één vooral heel vervelende klant (qua betaling dan hoor, het zijn wel bijzonder aardige mensen), die uiteindelijk altijd wel betaalt, maar nooit zonder het maandelijks ritueel van een herinnerend telefoontje, mailtje of bozig briefje. Werkelijk elke keer. De opdracht (een cartoon) die ik periodiek voor ze verzorg is echter zúlk leuk werk dat ik er niet over dénk er de brui aan te geven. Dus manen maar weer. Ik vermoed dat het er tot in lengte van dagen bij zal blijven horen.

Ter eigen opmontering draai ik *A Tale Of Two Cities*, de kostelijke debuutplaat van het originele, Londense collectief Mr. Hudson & The Librabry. Beetje Police plus Joe Jackson plus vroege Bowie, met een jazzdubsausje van ontspannen hiphop en een stem die me in de verte aan die van Thomas Dolby doet denken. Ik onderga. En straks verder met Anaïs Mitchell (haar *The Brightness*), uit hetzelfde pittoreske klinkerstraatje als Joanna Newsom.

Geldgevecht. Kennelijk is het 't lot van de freelancer – in vervlogen tijden de “vrije lansier”: rondtrekkende, ongebonden soldaten in het bezit van een eigen lans, die je kon inhuren voor al je oorlogszuchtige klusjes.

Gewoon een huurling dus eigenlijk. Maar wie antwoordt dat, als de schooljuf vraagt wat je later wilt worden? Ja, alle jongens in de klas noemden vroeger de bekende clichés: brandweerman, profvoetballer, dokter of cowboy. Desnoods miljonair. Maar geen huurling, hoewel het mij toch best een afwisselende en goedbetaalde baan lijkt.

Op die leeftijd beschouwde ik schrijven nog als een straf, maar striptekenaar leek me wel een leuke baan. Wat ik dus niet wou worden was dichter, alleen misschien groter. Of drukker.

Nee, wat ik van beroep écht wilde worden, was schermutseling. En hoewel ik niet helemaal duidelijk voor ogen had wat het ambacht inhield, leek het mij werk vol actie en heldhaftigheid. Iets met een zwaard en een heel indrukwekkend hoofddekseel.

Het is echter heel anders gelopen. Uiteindelijk ben ik een freelancer geworden, die eropuit trekt en moet knokken voor zijn geld. Hé, zo geformuleerd klinkt het eigenlijk best nog wel spannend...

Soundtracksuggestie tijdens het lezen van deze column: achterstallig *Too late too late* van Mr. Hudson & The Library (maar *We've got the best job ever* van The Ordinary Boys mag ook).